

pas op, dit is een lelijk gedicht

soms wil het even niet

dus ik waarschuw je, ik vraag je, luister alsjeblieft
ik heb je gefluisterd, verteld, verklapt, dit is en blijft een lelijk gedicht
ik geef je toestemming om te stoppen, hiervan weg te rennen
maar dan verlies je ook het recht om een gedeelte van mij te kennen

en dat is je vergeven, want soms hebben we de ruimte niet

dan wordt dit de regel om af te haken

want hier zijn geen mooie, prachtige woorden voor
geen lange vergelijkingen, geen muren om achter te verstoppen
het blijft lelijk, het is niet prachtig, het is het niet waard

dan wil het verdomme allemaal even niet meer
en wil ik geen glanzende woorden vinden om dit te beschrijven

want het zijn eerst de borden, de glazen, de pannen die blijven liggen
restanten die niet worden opgeruimd en niet meer worden gebruikt
het stof dat zich lijkt neer te leggen, de broek die niet verder komt
dan de hoek van de kamer voor een lange, lange tijd

het zijn de donkere gordijnen die vaker dicht blijven
want dat voelt zo veilig en de comfortabele slaap komt te weinig
of juist te veel, maar dan zijn er de nachtmerries die me teisteren
dan is zelfs de binnenkant van mijn hoofd niet meer zo veilig

het zijn mijn eigen gedachten die niet meer mijn vrienden blijven
hoe kan ik dan ook leren om om hulp te vragen?
als ik al bij de kleinste dingen aan mezelf begin te twifelen
vraag ik mezelf zo makkelijk af of ik wel hulp verdien

of het is zo vol met pijn, de diepe pijn, de oppervlakkige pijn
langdurige pijn in de vingers, de armen, de benen, het hele lichaam
de tranen die niet willen komen en de tranen die dreigen
mijn longen helemaal vast te grijpen en uit te knijpen

soms is het allemaal tegelijk
het is zoveel, het is te veel, het is oh zo lelijk

want ik besef dat ik niet de enige ben, en jij bent niet alleen

en weet, dat ik je hoor, dat ik je zie, ik weet dat jij daar bent
tussen het publiek of tussen deze letters

en als je het mij toestaat, dan houd ik je vast
de druk in je keel, in je borst en in je ogen
dan knijp ik het allemaal weg of laat het allemaal los

en weet, dat ondanks alles, ik heb je zo, zo, zo lief
want dit is en blijft een lelijk gezicht om jezelf in te herkennen